

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 4/2023-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľiek 1/ [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a 2/ [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených JUDr. Dušan Divko, advokát, spol. s r. o., Šoltésovej 346/1, Považská Bystrica, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1Cdo/137/2019 z 29. apríla 2020 takto

r o z h o d o l :

1. Konanie o ústavnej sťažnosti [REDACTED] **z a s t a v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť [REDACTED] **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľky sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. júla 2020 domáhali vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1Cdo/137/2019 z 29. apríla 2020. Navrhujú, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutie zrušil, vec vrátil na ďalšie konanie a priznal im náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľky boli ako žalované v 1. a vo 4. rade stranami konania vedeného na Okresnom súde Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5C/1/2001, v ktorom sa žalobcovia domáhali určenia, že sú spoluvlastníkmi špecifikovaných nehnuteľností v obci [REDACTED] v podieloch zapísaných na viacerých listoch vlastníctva ako vlastníctvo sťažovateľiek. Žalobcovia dôvodili tým, že podiely žalobkyní nadobudli ich právni predchodcovia kúpnu zmluvou v roku 1946 od právneho predchodcu sťažovateľiek a hoci vlastnícke právo nebolo vložené do pozemkovej knihy, na základe

tejto zmluvy vstúpili do oprávnenej držby a vlastníctvo nadobudli vydržaním. Sťažovateľky sa bránili najmä tým, že právni predchodcovia žalobcov touto kúpnu zmluvou vlastnícke právo nadobudnúť nemohli, pretože intabulácia nemohla byť vykonaná, o čom vedeli; vlastníkom urbárskych pozemkov sa stalo [REDAKOVANÉ] (§ 3 ods. 1 zákona č. 81/1949 Sb. n. SNR o úprave právnych pomerov pasienkového majetku bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných právnych útvarov v znení neskorších predpisov) založené podľa zákona č. 69/1949 Sb. o jednotných roľníckych družstvách, vydržanie pozemkov bolo preto neprípustné a navyše v reštitučnom konaní (1998) boli sporné podiely navrátené pôvodným vlastníkom vrátane právneho predchodcu sťažovateľiek.

3. Okresný súd vo veci naposledy rozhodol rozsudkom č. k. 5C/1/2001-1242 z 12. februára 2014, ktorým určil, že podiely sťažovateľiek k nehnuteľnostiam zapísaným na listoch vlastníctva č. [REDAKOVANÉ] a č. [REDAKOVANÉ] sú v podieloch uvedených v rozsudku vlastníctvom žalobcov a ostatných žalovaných, ktorí v priebehu konania žiadali vlastníctvo určiť vzájomným návrhom. Považoval za preukázané, že žalobcovia i ostatní žalovaní podiely sťažovateľiek nadobudli vydržaním. Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) na odvolanie sťažovateľiek rozsudkom č. k. 5Co/377/2014-1323 z 15. apríla 2015 rozsudok okresného súdu v časti určenia podielov žalobcov k nehnuteľnostiam zapísaným na liste vlastníctva č. [REDAKOVANÉ] a č. [REDAKOVANÉ] ako vecne správny potvrdil, v ostatnej časti rozsudok okresného súdu zmenil a žalobu, ako aj vzájomný návrh ostatných žalovaných zamietol. Vychádzal z toho, že nehnuteľnosti zapísané na listoch vlastníctva č. [REDAKOVANÉ] a č. [REDAKOVANÉ] nemali charakter urbárskych pozemkov a žalobcovia spoluvlastnícke podiely sťažovateľiek vydržali. Pokiaľ sťažovateľky v odvolaní namietali, že v tejto časti bola už prv žaloba právoplatne zamietnutá, s touto argumentáciou sťažovateľiek sa nestotožnil, pretože tieto pozemky neboli predmetom skoršieho rozhodnutia. Zmeňujúci výrok odôvodnil tým, že pozemky, ktorých sa týkal, sú urbárskymi pozemkami a v konaní bol neúplný okruh účastníkov, pretože nimi neboli všetci členovia urbárskeho spoločenstva.

4. Na dovolanie žalobcov a žalovaných (okrem sťažovateľiek) najvyšší súd uznesením č. k. 1Cdo/1093/2015 z 25. apríla 2017 rozsudok krajského súdu zrušil [§ 237 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku] a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pretože zistil, že dvaja zo žalobcov (žalobcovia v 8. a 10. rade) ešte pred rozhodnutím odvolacieho súdu zomreli a odvolací súd túto skutočnosť prehliadol. Najvyšší súd zároveň vyslovil právny názor, podľa ktorého záver odvolacieho súdu o neúplnosti okruhu účastníkov nie je správny, pretože nejde o spor o vlastníctvo s urbárskym spoločenstvom, ale iba so sťažovateľkami, a preto postačuje, ak sú stranami konania všetci právni nástupcovia pôvodného kupujúceho a predávajúceho z kúpnej zmluvy z roku 1946 a nie je potrebné, aby stranami v spore (žalovanými) boli aj všetci ostatní členovia urbárskeho spoločenstva.

5. Krajský súd o odvolaní sťažovateľiek znova rozhodol rozsudkom č. k. 5Co/198/2017-1482 z 19. marca 2018, ktorým rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, pokiaľ ide o určenie vlastníckeho práva vo vzťahu k všetkým nehnuteľnostiam a všetkým žalobcom (okrem právnych nástupcov po pôvodných žalobcoch v 8. a 10. rade), ako aj žalovaným. Po skutkovej stránke považoval za preukázanú dobromyseľnosť pri vstupe do držby nehnuteľností, ktoré užívali žalobcovia (a aj ostatní žalovaní), resp. ich právni predchodcovia, viac ako 66 rokov, teda počas vydržacej doby, ktorá začala plynúť za platnosti obyčajového práva (4. novembra 1946) a uplynula 31. decembra 1960 (§ 566 Občianskeho zákonníka), resp. (aj) v zmysle zákona č. 509/1991 Zb., ktorým sa mení, dopĺňa a upravuje Občiansky zákonník, a to k 1. januáru 1992

(§ 134, § 872 Občianskeho zákonníka). Vo vzťahu k pozemkom s urbárskym charakterom (listy vlastníctva č. [REDAKOVANÉ] a č. [REDAKOVANÉ]) odvolací súd uviedol, že vydržanie k nescudziteľným pozemkom bolo vylúčené, iba ak boli v socialistickom vlastníctve a boli určené na to, aby ich organizácie trvale užívali, avšak odovzdanie takýchto pozemkov do užívania [REDAKOVANÉ] plynutie vydržacej doby neprerušovalo (§ 18 ods. 3 zákona Slovenskej národnej rady č. 293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov). Preto aj pri takýchto pozemkoch sa ich vlastníkom k 1. januáru 1992 stal ten, kto ich mal v oprávnenej držbe pred týmto dňom nepretržite po dobu 10 rokov, a preto sa nestotožnil s námietkami sťažovateľiek o nemožnosti vydržania. Nestotožnil sa ani s ich námietkou o rozhodnutej veci v časti určenia spoluvlastníckych podielov k nehnuteľnostiam zapísaným na liste vlastníctva č. [REDAKOVANÉ] keď zotrval na názore, podľa ktorého o nich prv právoplatne rozhodnuté nebolo. Žalobu právnych nástupcov po pôvodných žalobcoch v 8. a 10. rade zamietol s odôvodnením, podľa ktorého ich petit nežel na určenie vlastníckeho práva k podielom sťažovateľiek do dedičstva po pôvodných žalobcoch.

6. Proti rozsudku krajského súdu č. k. 5Co/198/2017-1482 z 19. marca 2018 podali sťažovateľky dovolanie z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

7. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľiek odmietol podľa § 447 písm. f) CSP. Po preskúmaní obsahu dovolania uzavrel, že sťažovateľky si nesplnili povinnosť riadne konkretizovať a naformulovať právnu otázku, ako aj v čom sa odvolací súd odchyľil od ustálenej praxe dovolacieho súdu. Konštatoval, že sťažovateľky „*námietali skutkové zistenia a otázky vyhodnotenia vykonaných dôkazov, ako, či išlo o predmet spôsobilý vydržania, o spôsobilý subjekt vydržania, o oprávnenosť držby, o dobrú vieru vydržateľa a o nepretržitosť držby po dobu určenú zákonom*“ (bod 25). Preto uzavrel, že za týchto okolností dovolací dôvod nebol sťažovateľkami vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP, keď žiadnym spôsobom nevyargumentovali existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Najvyšší súd konštatoval, že absenciu takej náležitosti považuje CSP za dôvod na odmietnutie dovolania (bod 26). Zároveň však najvyšší súd pri formulovaní obsahových požiadaviek dovolania dodal, že pri vysvetlení, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, má dovolateľ toto svoje vysvetlenie doložiť aj označením rozhodnutia najvyššieho súdu (bod 18).

III.

Argumentácia sťažovateľiek

8. Podľa názoru sťažovateľiek došlo najvyšším súdom k porušeniu ich základného práva na súdnu ochranu tým, že odmietol ich dovolanie, hoci malo všetky náležitosti, obsahovalo právnu otázku, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, i odkaz na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Najvyšší súd sa napriek tomu nezaoberal ich námietkami a argumentmi smerujúcimi proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, najmä nedostatkom dobromyseľnosti vydržateľov, námietkou nesprávneho právneho posúdenia veci, skutkovými tvrdeniami sťažovateľiek a nimi predloženými dôkazmi, hoci vyžadovali špecifickú odpoveď.

9. Sťažovateľky aj v ústavnej sťažnosti zotrvali na argumentácii vytykajúcej rozsudkom okresného i krajského súdu rozpornosť dôvodov, nesprávne právne posúdenie a vyhodnotenie dokazovania.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

IV.1. Zastavenie konania o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ]:

10. Právny zástupca sťažovateľiek ústavnému súdu v priebehu konania oznámil úmrtie [REDAKOVANÉ].

11. Podľa § 62 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon v piatej časti alebo šiestej časti neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, vzťahuje sa na konanie pred ústavným súdom podľa povahy veci primerane Civilný sporový poriadok.

12. Podľa § 61 CSP procesnú subjektivitu má ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva. Podľa § 62 CSP ak strana nemá procesnú subjektivitu, súd konanie zastaví. Podľa § 63 ods. 1 CSP ak strana zomrie počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončí, súd posúdi podľa povahy sporu, či má konanie zastaviť alebo v ňom môže pokračovať. Podľa § 63 ods. 2 CSP v konaní súd pokračuje najmä vtedy, ak ide o majetkový spor. Súd rozhodne, že v konaní pokračuje s dedičmi strany, prípadne s tými, na ktorých podľa výsledku dedičského konania prešlo právo alebo povinnosť, o ktorú v konaní ide, a to len čo sa skončí konanie o dedičstve. Podľa § 161 ods. 1 CSP ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť. Podľa § 161 ods. 2 CSP ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

13. Z charakteru konania o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, predmetom ktorého je ochrana základných práv a slobôd, ktorých povaha je výsostne osobnej povahy (aj keď súvisiace konanie pred všeobecným súdom je majetkovej povahy), vyplýva, že ich ochrana je zásadne neprevoditeľná na iné osoby. V prípade konania o ústavnej sťažnosti ide preto o také konanie, ktorého povaha po smrti sťažovateľa spravidla nedovoľuje, aby sa v ňom pokračovalo.

14. Ústavný súd preto konanie o sťažnosti [REDAKOVANÉ] z dôvodu jej úmrtia zastavil podľa § 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 62 CSP a § 161 ods. 2 CSP (m. m. I. ÚS 585/2016, III. ÚS 142/2016, III. ÚS 251/2015, I. ÚS 197/2015, IV. ÚS 92/2019, II. ÚS 182/2019, III. ÚS 353/2020).

IV.2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu a jej práva na spravodlivé súdne konanie:

15. Ústavný súd rešpektuje, že je v prvom rade vecou najvyššieho súdu určovať koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je neprijateľná z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná, formalistická a bola čo najústálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010).

16. Prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania a nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí do procesných úkonov účastníkov, ktoré nemajú oporu v zákone, idú nad rámec zákona alebo nemajú základný význam pre ochranu zákonnosti, nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu (IV. ÚS 1/02, I. ÚS 120/09).

17. Ústavný súd už viac rás vyslovil, že sa nestotožňuje s názorom, podľa ktorého povinnou obsahovou náležitosťou dovolania odôvodneného nesprávnym právnym posúdením veci je uvedenie konkrétneho rozhodnutia dovolacieho súdu (I. ÚS 51/2020, III. ÚS 76/2021, III. ÚS 163/2021, I. ÚS 537/2022, IV. ÚS 157/2022). Ustanovenie § 421 ods. 1 CSP nemožno totiž interpretovať a uplatňovať tak, že zakotvuje povinné obsahové náležitosti dovolania. Obligatórne náležitosti dovolania upravuje § 428 CSP, ktorý okrem iného ukladá dovolateľovi povinnosť uviesť v dovolaní dovolacie dôvody, teda z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne. Následne ustanovenie § 432 CSP vyžaduje vo vzťahu k dovolaniu podľa § 421 CSP (odôvodnenie nesprávnym právnym posúdením veci), aby dovolateľ uviedol právne posúdenie veci, ktoré považuje za nesprávne, a v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Označenie konkrétneho rozhodnutia (judikatúry) najvyššieho súdu nie je preto v zmysle ustanovenia § 428 CSP obligatórnou náležitosťou dovolania. Z uvedeného vyplýva, že dovolanie prípustné podľa § 421 CSP dovolateľ obligatórne odôvodní tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP), a dotknutý dovolací dôvod vymedzí tak, že uvedie právne posúdenie veci, ktoré považuje za nesprávne, a súčasne uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Argumentácia dovolateľa konkrétnou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu je nad rámec zákonných požiadaviek na obsah dovolania.

18. Aj napriek tomu však záver najvyššieho súdu v napadnutom rozhodnutí o neprípustnosti ním prejednávaného dovolania nemožno považovať za svojvoľný či arbitrárny. Ústavná udržateľnosť predmetného záveru najvyššieho súdu je daná obsahom podaného dovolania. V ňom sťažovateľky dôvodili, že *„rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, či došlo k vydržaniu a podľa ktorého právneho predpisu, a tak ako zdôvodnil odvolací súd považujeme toto odôvodnenie vydržania ako právnej otázky za nesprávne a mylné, pretože k vydržaniu nemohlo dôjsť podľa § 115 až 118 zákona č. 141/1950 Zb. a ani podľa § 134 zákona č. 509/1991 Zb., pretože nešlo o spôsobilý predmet vydržania, spôsobilý subjekt vydržania, oprávnenosť držby, dobromyseľnosť a nepretržitosť držby počas celej zákonom stanovenej doby“* (str. 6). Sťažovateľky ďalej v podanom dovolaní zopakovali argumentáciu nimi uplatňovanú v priebehu konania, uviedli, že podiel člena urbárskeho spoločenstva nebolo možné podľa ich názoru vydržať, ďalej, že odvolací súd sa pomýlil, keď nezistil, že na [REDAKOVANÉ] neprešlo vlastníctvo k sporným pozemkom, ale tieto boli iba odovzdané do jeho užívania, súdy nevzali do úvahy viaceré dôkazy vyvracajúce dobromyseľnosť vydržateľov a nevzal do úvahy, že vydržatelia sa nedomáhali ani reštitúcie pozemkov.

19. Najvyšší súd správne ustálil, že sťažovateľky podali dovolanie z dôvodu § 421 ods. 1 písm. a) CSP a pred posúdením dovolania sťažovateľiek objasnil, že podľa jeho názoru je v takom prípade dovolateľ povinný predovšetkým konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom (ako aj uviesť, ako ju riešil odvolací súd), vysvetliť, v čom sa riešenie tejto právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

20. Ani to, že sťažovateľky poukázali v dovolaní na rozhodnutie najvyššieho súdu č. k. 3Cdo/12/2010 z 30. marca 2011 (predpoklady vydržania podľa stredného občianskeho zákona) a č. k. 3Cdo/17/2016 z 24. apríla 2017 (pojem „domnelý právny titul“ v kontexte s vydržaním), nemôže nahradiť jednoznačnú formuláciu právnej otázky, od ktorej sa mal krajský súd podľa názoru sťažovateľiek odchýliť, tobôž ak ide o rozhodnutia zaoberajúce sa všeobecnými otázkami vydržania.

21. Sporné dovolanie, pokiaľ ide o dovolací dôvod, je tak aj podľa názoru ústavného súdu formulované príliš všeobecne a nedostatočne, prevažne uvádza skutkové a právne závery krajského súdu s pripojeným nesúhlasom sťažovateľiek s nimi, avšak bez toho, aby obsahovalo dostatočne a jednoznačne sformulovanú právnu otázku.

22. Právna otázka môže byť formulovaná v akejkoľvek časti dovolania a forme, avšak musí byť jednoznačne konkretizovaná. Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“, akú právnu otázku má dovolateľ na mysli, keď poukazuje na jednotlivé rozhodnutia týkajúce sa danej problematiky a cituje z nich. Koncepcia CSP akcentuje zodpovednosť strán sporu, a preto podľa § 432 CSP dovolateľ musí uviesť právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, ako aj to, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Preto aj podľa názoru ústavného súdu ak dovolateľ v dovolaní jednoznačne nevymedzí právnu otázku, od ktorej sa odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže uskutočniť dovolací prieskum, pretože opačný postup by sa priečil zmyslu a účelu § 421 ods. 1 CSP (I. ÚS 494/2020).

23. Právny záver najvyššieho súdu vo veci sťažovateľky 2 o nedostatku zákonných náležitostí dovolania vo vzťahu k namietanému dôvodu prípustnosti možno považovať za ústavne akceptovateľný. Vo svojom dovolaní (i v ústavnej sťažnosti) síce citovala viaceré pasáže z rozsudku krajského súdu a zároveň všeobecne citovala i z dvoch rozhodnutí najvyššieho súdu, avšak neabstrahovala z nich konkrétnu právnu otázku a ani neuviedla konkrétne, v čom vidí odklon od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu a v čom má spočívať nesprávnosť právneho posúdenia vo väzbe na rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo. Pokiaľ sťažovateľka 2 nenastolila konkrétnu právnu otázku, najvyššiemu súdu chýbal predmet dovolacieho prieskumu v zákonom vyžadovanej kvalite.

24. Ústavný súd preto dospel k záveru, že námietky sťažovateľky 2 obsiahnuté v ústavnej sťažnosti neodôvodňujú jej prijatie na ďalšie konanie a vo vzťahu k napadnutému uzneseniu sú zjavne neopodstatnené. Ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu pri posudzovaní prípustnosti dovolania, resp. taký postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Pretože takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu právny predpis umožňoval, nemohlo ním dôjsť k odopretiu prístupu sťažovateľky 2 k súdnej ochrane v dovolacom konaní. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky 2 v tejto časti namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona ústavnom súde.

IV.3. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky [REDAKOVANÉ] vlastníť majetok:

25. Pokiaľ bolo ústavnou sťažnosťou sťažovateľky 2 namietané i porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, v tejto časti nebola ústavná sťažnosť žiadnym spôsobom odôvodnená, a preto musela byť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde

odmietnutá pre chýbajúcu náležitosť podľa § 43 ods. 1 (v časti požiadavky na odôvodnenie návrhu na začatie konania) a podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. januára 2023

Robert Šorl
predseda senátu